

DEKLARACJA KONGREGACJI SPRAW KANONIZACYJNYCH O BŁOGOSŁAWIONEJ JADWIDZE KRÓLOWEJ POLSKI

1. W tysiącletniej historii chrześcijańskiej Polonii błogosławiona Jadwiga błyszczy czynami olśniewającymi jak światło i jaśnieje cnotami chrześcijańskimi. Bo też sięga ona swym pochodzeniem piastowskich królów Polski, a do tych należał Mieszko I, który wprowadził wiarę chrześcijańską do swego królestwa. Nadto wywodzi ona swój ród od andegaweskich królów Francji, pośród których wybija się św. Ludwik IX, król Francuzów i wódz krzyżowców walczących o odzyskanie Ziemi Świętej. Bł. Jadwiga, idąc śladami chwalebnych czynów swoich przodków, stała się obrończynią i krzewicielką wiary katolickiej w swoim królestwie, światło zaś ewangelicznej prawdy wniosła na Litwę. Zdaniem wybitnych historyków, bł. Jadwiga jest symbolem, czyli uosobieniem tego wszystkiego, co w tysiącletniej tradycji polskiej uchodzi za największe, i ją też w ciągu wieków wierny lud Boży darzył kultem.

2. Jadwiga, córka Ludwika Wielkiego Andegaweskiego i Elżbiety Bośniaczki, urodzona na Węgrzech 18 lutego 1374 r., objęła we władanie Królestwo Polskie w r. 1384 i poślubiła Jagiełłę, wielkiego księcia litewskiego, w r. 1386. Jagiełło przyjął na chrzcie imię Władysława i przyobiecował zatroszczyć się o nawrócenie Litwy na wiarę katolicką, co też wykonał. Jadwiga wraz z Władysławem Jagiełłą ufundowała w r. 1387 biskupstwo wileńskie. Z tej racji też została nazwana przez Jana Długosza „krzewicielką wiary katolickiej” (*Hist. Pol.* XII, t. III, Cracoviae 1876, s. 532).

3. Wspomniany Jan Długosz potwierdza wieść o świętości bł. Jadwigi w tych słowach: „Ta dzięki czystości obyczajów była tak bardzo umiłowana i sławiona w całym świecie katolickim, że wszyscy czcili ją za życia jako uosobienie świętości” (*tamże*). Po jej śmierci, już w latach 1419 i 1492 sporządzono dwa wykazy cudów sprawionych za jej wstawiennictwem u Boga (*Miracula b. Hedvigis*, w: *Mon. Pol. Hist.*, Varsaviae 1961, IV s. 763—769). Kiedy wieść o świętości jej życia i cudach nabrała rozgłosu, Wojciech Jastrzębiec, prymas Polski, ustanowił w r. 1426 komisję do przygotowania kanonizacji w celu zebrania dokumentów związanych z życiem i cudami Jadwigi. Tenże prymas wspomina, że osobiście poznał królową Jadwigę, kiedy był zatrudniony w jej kancelarii; daje też świadectwo o cudach i kulcie u jej grobu (*tamże*, s. 764).

4. Chociaż w ciągu minionych stuleci Jadwiga, nazywana błogosławioną i świętą, czczona była kultem publicznym od niepamiętnych czasów, to jednak nigdy nie została umieszczona w katalogu świętych przez Stolicę Apostolską. W naszym stuleciu przeprowadzono dwa procesy, mianowicie informacyjny na temat świętości

